

Péter személye

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 14:22-34; 16:13-17; Lukács 5:1-11; 22:31-34, 54-62; Galata 2:9, 11-14

„De látva a szelet, megrémült, és süllyedni kezdett. Rémulten kiáltott: Uram, ments meg! Jézus pedig azonnal kinyújtotta kezét, megragadta őt, és azt mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél” (Mt 14:30-31, ÚRK)?

Jézus első követőinek egyike volt Péter; két könyvet írt (*Péter első és második levele*), amelyek az ő nevét viselik. Urunk mellett maradt földi szolgálata során, és az egyik első tanítvány volt, aki látta az üres sírt. Így rengeteg tapasztalattal rendelkezett, amelyekből a Szentlélek ihletésével meríthetett, hogy megírja a komoly hatású leveleket. *„Mert nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének”* (2Pt 1:16, RÚF).

Péter gyakran megjelenik az evangéliumokban, láthatjuk győzelmeit és kudarcait. Általában ő volt a tanítványok szószólója, amikor Jézussal beszélgettek. Kiemelkedő egyházi vezető lett Jézus feltámadása és mennybemenetele után. *Az apostolok cselekedete* és a Galáciai levél is beszél róla.

A legfontosabb viszont az, hogy tudta, mit jelent hibázni, megbocsátásban részesülni, majd hittel és alázattal tovább haladni. Határozott hangon vezet mindannyiunkat, akiknek tapasztalunk kell Isten kegyelmét, hiszen már ő is részesült benne.

TÁVOZZ TŐLEM!

Amikor először találkozunk Péterrel, a Galileai-tengeren dolgozott halászként (Mt 4:18; Mk 1:16; Lk 5:1-11). Egész éjjel végezte a munkáját anélkül, hogy halat fogott volna. Majd a társaival együtt engedelmeskedett Jézus parancsának – újból visszamentek a tóra. Különösen megdöbbenhetett Péter a többiekkel együtt, amikor annyi halat fogtak, hogy a csónakjuk süllyedni kezdett. Mi járhatott a fejükben a csoda után?

Olvassuk el Lk 5:1-9 verseit! Mit árulnak el Péterről Jézushoz intézett szavai Lk 5:8 versében? Azaz, mit mutatnak meg a lelki állapotáról?

Pétert lenyűgözte, amit Jézusról tudott. Még a csodatétel előtt, amikor a Mester azt mondta a csoportnak, hogy vessék ki a hálóikat, Péter – bár kételkedett, mert addig semmit sem fogtak – azt mondta: „*a te szavadra mégis kivetem a hálókat*” (HUNB). Úgy tűnik, hogy már tudott valamit Jézusról, és ez a tudás engedelmességre készítette. A bizonyítékok valóban arra utalnak, hogy már egy ideje Jézussal volt az esemény előtt.

Talán az egyik kulcs Lk 5:3 versében van elrejtve, ami a csodálatos hal-fogás előtti történésekről szól. „*És Ő bemenvén az egyik hajóba, amely a Simoné vala, kéré őt, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot.*” Valószínűleg Jézusnak az itt elmondott szavai gyakoroltak elsőként olyan nagy hatást Péterre.

Viszont a csoda után úgy érezte, Jézusban több is van, valami, ami a saját bűnösségével ellentétben szent. Péter felismerte, hogy bűnös, és ezt kész volt nyilvánosan bevallani. Ez is mutatja, mennyire nyitottan viszonyult az Úrhoz. Nem csoda, hogy Jézus elhívta! Péternek sok hibája lehetett, mindamellett lelki ember volt, kész bármi áron követni az Urat.

Olvassuk el Lk 5:11 versét! Mi itt a vezérelv? Ezek szerint milyen elköteleződést kér Jézus? Mi a tanulság abból, hogy a halászok hajlandóak voltak mindent hátrahagyni, pedig éppen akkor a hálóik szakadásig megteltek?

KRISZTUS MEGVALLÁSA

Jézus történetének egyik nagy pillanatára Péterrel folytatott beszélgetése közben került sor. A Mester épp néhány írástudóval és farizeussal foglalkozott. Jelet kértek tőle, ami bizonyítaná, hogy kicsoda Ő (lásd Mt 16:1-4). Majd később, amikor egyedül maradt a tanítványokkal, Jézus arról a két csodatételéről beszélt, amikor kétszer is enni adott több ezer embernek néhány kenyérből és halból. Eközben a tanítványokat intette „*a farizeusok és sadduceusok kovászatól*” (Mt 16:11).

Olvassuk el Mt 16:13-17 verseit! Mi történik itt? Mi a jelentősége Péter Jézushoz intézett szavainak?

Péter bátran beszélt Jézusba vetett hitéről. Mt 16:20 alapján egyértelmű, hogy mások is egyetértettek hitvallásával, amellyel Krisztust Messiásnak mondta. Bár ez Jézus szolgálatának egyik fordulópontja volt, a tanítványoknak, Pétert is beleszámítva, sokat kellett még tanulniuk.

„A tanítványok még mindig azt várták, hogy Krisztus földi fejedelemként fog uralkodni. Bár már oly régóta rejtegeti tervét, azt hitték, hogy nem marad örökre szegénységben és homályban, közeleg az idő, amikor megalapítja országát. Olyan gondolat, hogy a papok és rabbik gyűlöletét sohasem győzik le, hogy Krisztust saját nemzete veti el, csalóként elítélik, gonosztevőként keresztre feszítik, a tanítványok fejében meg sem fordult” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 350. o.).

Jézus, amikor a tanítványok Messiásként ismerték el, elkezdett arról tanítani, hogy szenvednie kell és meg kell halnia (lásd Mt 16:21-23), ám ezt a gondolatot Péter nem tudta elfogadni. Egészen addig elment, hogy „*feddeni*” kezdte az Urat. Ekkor Jézus odafordult hozzá és így szólt: „*Távozz tőlem Sátán*” (Mt 16:23). Ez az egyik legszigorúbb dolog, amit bárki-nek is mondott szolgálata során, viszont az ő érdekében tette. Péter szavai a saját vágyait, önző akaratát tükrözték. Jézusnak ott, abban a pillanatban meg kellett őt állítania (és bár Jézus Sátánhoz beszélt, Péter kapta meg az üzenetet). A tanítványnak el kellett fogadnia, hogy az Úr szolgálata szenvedéssel jár. Későbbi írásaiban világossá válik, hogy megtanulta ezt a leckét (lásd 1Pt 4:12).

Milyen gyakran ütköznek személyes vágyaink azzal, amiről tudjuk: Isten akarata, hogy megtegyük? Hogyan döntjük el, hogy mit teszünk ilyen helyzetekben?

VÍZEN JÁRÁS

A tanítványok a Jézussal töltött idő alatt sok rendkívüli dolgot láttak, bár közülük csak kevés fogható a Mt 14:13-33, Mk 6:30-52 és Jn 6:1-21 verseiben leírt eseményekhez. Jézus öt kis kenyeret és két halat használt fel arra, hogy több mint ötezer embert megvendégeljen. Vajon mi járhatott a fejükben, miután ilyesmit láttak?

Olvassuk el Mt 14:22-33 szakaszát! Mi a történet legfontosabb üzene, amit megtanulhatunk, hogy segítsen az Úrral való utunk során?

Ezek a férfiak elképesztő módon tapasztalták Jézus hatalmát a sokaság megvendégelésén keresztül. A Mester valóban képes irányítani a természet világát! Valószínűleg ez segített Péternek előrukkolni elég bátor vagy legalábbis merész kérésével: „*Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessenek a vizeken*” (Mt 14:28).

Micsoda megnyilvánulása ez a hitnek!

Jézus elismerte Péter hitét, és szólt, hogy menjen oda hozzá, ő pedig elindult; ez a tanítvány hitének egy újabb megnyilvánulása volt. Az is nagy dolog lett volna, ha csendes vízen jár, de Péter a viharos tengerre lépett ki.

Az eset jól ismert tanulsága az, hogy mi történik, amikor levesszük a szemünket Jézusról. Ám ez még nem minden! Péter határozottan bízott Jézusban, különben sosem kért volna ilyesmit, és nem is cselekedett volna aszerint. Ám közben félelmében süllyedni kezdett.

Miért? Vajon Jézus nem tarthatta volna Pétert a víz felett a félelme ellenére? Engedte, hogy süllyedjen, amíg már mást nem tudott tenni, csak reménytelen helyzetében felkiáltott: „*Uram, tarts meg engem*” (Mt 14:30)! Ekkor a Mester kinyújtotta a kezét, ahogy Péter kérte. „*Jézus pedig azonnal kinyújtván a kezét, megragadá őt*” (Mt 14:31), pedig fizikai érintés nélkül is a víz fölött tarthatta volna. Ez bizonyára segített neki felismerni, milyen sokat kellett még tanulnia a Jézustól való függésről.

Lehet, hogy eleinte a hitünk nagy és Urunk erejében bízunk, de amikor a helyzet ijesztővé válik, emlékeznünk kell Jézus Péterhez intézett szavaira: „*Kicsinyhitű, miért kételkedél*” (Mt 14:31)?

AZ ÚR MEGVALLÁSA

Olvassuk el Lk 22:31-34, 54-62 verseit! Mit tanulhatunk Péter kudarcából?

Pétert jó szándék vezette. Sőt, a többi tanítványnál nagyobb bátorságról tett bizonyosságot. Elindult Jézus után, hogy megtudja, mi történik majd vele, csak leplezni akarta kilétét. Ez a megalkuvás, a jó és helyes úttól való eltérés vezetett azután oda, hogy *háromszor megtagadta* Urát, pedig korábban Jézus pontosan ettől óvta.

Péter története sajnos elég jól mutatja, milyen káros következménnyel járhat a megalkuvás.

Amint tudjuk, a keresztyény történelem tele van annak szörnyű következményeivel, hogy mi történik, amikor a hívők engedményeket tesznek a legfontosabb igazságok terén. Bár az élet során gyakran kell kompromisszumot kötnünk, időnként késznek kell lennünk adni és kapni, a legfontosabb igazságokban azonban szilárdan meg kell állnunk. Népünknek meg kell tanulnia, hogy mi az, amiben semmilyen körülmények között sem szabad megalkudni (pl. lásd Jel 14:12)!

Ellen G. White szerint Péter megbicsaklása és kudarca a Gecsemánéban kezdődött, amikor imádkozás helyett aludt, és így nem készült fel lelkileg a következő eseményekre. Ha hűségesen imádkozik, nem „tagadta volna meg az Urat” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 617. o.).

Péter valóban fájdalmas kudarcot vallott. Ám ha mégoly nagy is volt a bukása, Isten kegyelme annál is hatalmasabb! „...*de ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik*” (Róm 5:20). Jézus megbocsátása tette Pétert a korai keresztyény egyház egyik legkiválóbb vezetőjévé. Milyen komoly lecke ez mindannyiunknak Isten kegyelmének valóságáról! Micsoda tanulság ez a számunkra, hogy kudarcaink ellenére hittel kell tovább haladnunk!

Péter igazán értette, hogy mit jelent megbocsátásban részesülni. Saját életéből tudta, hogy pontosan miről szól az evangélium, mert nemcsak az emberi bűnösség valóságát tapasztalta, hanem Istennek a bűnösök iránti szeretetét és kegyelmét, annak nagyságát és mélységét is.

Hogyan lehetünk képesek megbocsátani annak, aki csalódást okozott nekünk, mint ahogy Péter is nagy csalódást okozott Jézusnak?

PÉTER, AZ EGYHÁZ VEZETŐJE

Jézus szolgálata során Péter gyakran a tizenkét tanítvány vezetőjeként járt el. Ő volt általában a szószólójuk. Máténál ezt olvassuk a tizenkét tanítvány felsorolásánál: „*Első... Péter...*” (Mt 10:2). A korai egyházban is kiemelkedő szerepet vállalt. Ő kezdeményezte, hogy jelöljenek egy másik tanítványt Iskariótes Júdás helyére, aki elárulta Jézust (ApCsel 1:15-25). Pünkösöd napján Péter magyarázta el a sokaságnak, hogy a Lélek megígért ajándékát látják, amit Isten töltött ki az övéire (ApCsel 2:14-36). Ő volt az, aki beszélt a főpaprak és az összegyűlt zsidó vezetőknek, amikor letartóztatták, mert a halottak feltámadását hirdette (ApCsel 4:1-12). Isten Pétert vezette Kornéliuszhoz, Jézus első elismert pogány követőjéhez (ApCsel 10:1-48). Pál is meglátogatta, és nála maradt tizenöt napig, amikor megtérése után először ment Jeruzsálembe (Gal 1:18). Jézus akkori jeruzsálemi követőinek köréről írva Pál az egyház három „pillérét” nevezte meg: Pétert, Jakabot – Jézus testvérét – és Jánost, a szeretett tanítványt (Gal 2:9).

Olvassuk el Gal 1:18-19 és 2:9, 11-14 verseit! Mit tudhatunk meg Péter-ről abból az időből, amikor vezető szerepet töltött be a korai egyházban?

Továbbra is fontos dolgokban kellett növekednie Péternek még egyházi vezetőként is, akit az Úr nyilvánvalóan elhívott (Jézus azt mondta neki: „*Legeltesd az én juhaimat*” [Jn 21:17]) és aki látomást kapott arról, hogy senki sem szabad „*közönséges, vagy tisztátalan embernek*” hívni (ApCsel 10:28).

Az egyház kezdeti időszakában majdnem minden keresztény zsidó származású volt, akik közül sokan „*rajonganak a törvényért*” (ApCsel 21:20, új prot. ford.). A törvényértelmezésük szerint gondot jelentett a pogányokkal együtt enni, mivel tisztátalannak tartották őket. Attól kezdve, hogy néhány zsidó keresztény érkezett Antiókhíába Jakabtól, Jeruzsálemből, Péter nem evett többé a pogányok társaságában.

Pál szerint ez a magatartás közvetlenül az evangéliumot támadta. Nyilvánvaló képmutatásnak tekintette Péter tettét, és nem félt felhívni erre a figyelmét. Sőt, megragadta az alkalmat, hogy kifejtse a keresztény hit egyik kulcsfontosságú tanítását: az egyedül hit általi üdvösséget (lásd Gal 2:14-16).

Bár Isten elhívta Pétert, mégis voltak életének olyan foltjai, amelyek korrekcióra szorultak. Hogyan reagálunk, amikor mások felhívják a figyelmet a „foltjainkra”?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, „Elhívás a tengerél” c. fejezet, 195-200. o.; „Egy éj a tavon” c. fejezet, 313-318. o.

Péter meghatározó szereplő volt, amikor halásként először bevallotta, hogy bűnös, amikor bátran kijelentette Jézusról, hogy Ő „*a Krisztus, az élő Istennek Fia*” (Mt 16:16), amikor szörnyű módon megtagadta Urát, sőt még egyházi vezetőként átélt sikerei és hibái idején is. A Szentlélek ihletése alatt képes volt írni, nemcsak elméleti tudásból, hanem tapasztalatból is. Egyaránt ismerte Krisztus üdvözítő és átformáló kegyelmét: „[Péter] a nagy bukása előtt mindig lendületes és erőszakos volt, a pillanat hatása alatt szólt, tanácsot nem kérve. Állandóan kész volt másokat rendreutasítani és gondolatait kifejezni, mielőtt tisztában lett volna önmagával vagy azzal, amit mondani akart. Azonban megtért, és a megtért Péter igencsak más lett, mint a meggondolatlan, lobbanékony Péter. Megőrizte korábbi lelkesedését, de Krisztus kegyelme megzabolázta heves természetét. Ahelyett, hogy indulatos, túlságosan magabiztos és öntelt lett volna, nyugodttá, higgadtá és taníthatóvá vált. Képes volt legeltetni Krisztus nyájának bárányait és juhait is” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*, 5. köt. 334-335. o.).

Ki ne tudna közülnk valamilyen szinten azonosulni Péterrel? Ki ne állt volna ki időnként bátran a hitéért? És ki ne vallott volna alkalmanként szégyenteljes kudarcot?

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mit árul el Isten kegyelméről az, hogy Péter azután is kimagasló és fontos szerepet játszott nemcsak a korai egyházban, hanem magában a keresztény hitben is, hogy Jézust szégyenteljes módon megtagadta? (Végtére is ő írta az Újszövetség egy részét.) Mit tanulhatunk meg az ő helyreállításából arról, hogy hogyan viszonyuljunk azokhoz, akik az Úr előtt kudarcot vallottak?
- 2) Beszéljünk még az osztályban arról, hogy mi a veszélye annak, ha az egyház engedményeket tesz! Honnan tudhatjuk, hogy miben kell adnunk és kapnunk, de mi az, amiben semmilyen körülmények között nem köthetünk kompromisszumot? Milyen példákat találunk az egyház történetében olyan engedményekre, amelyek szerencsétlenséghez vezettek? Mit tanulhatunk meg ezekből az esetekből?
- 3) Péter a nehezebb úton tanult meg néhány leckét. A hibái láttán mi hogyan okulhatunk?

PÉTER APOSTOL HITE

„És igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól tesztetek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szöveteknek, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben; tudván először azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szentlélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberek” (2Pt 1:19-21).

„Péter apostolnak sok tapasztalata volt az isteni dolgokban. Isten megmentő hatalmába vetett hite az évek folyamán annyira megerősödött, hogy bizonyíthatta: kudarc nem érheti azt, aki hitben a létrán fokról fokra felfelé, a legmagasabb fok felé halad, mely a menny kapuját is eléri.

Péter már hosszú évek óta buzdította a hívőket, hogy a kegyelemben és az igazság ismeretében állandóan növekedjenek. És most, amikor már tudta, hogy hitéért hamarosan vértanúhalál vár reá, figyelemüket még egyszer ráirányította azokra az értékes kiváltságokra, melyeket minden hívő elérhet. Az agg apostol hitének teljes tudatában inti testvéreit állhatatos kitartásra a keresztyéni életben. Kérte őket: *»Ezért tehát, testvéreim, igyekezzetek még jobban megerősíteni elhívátásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezt tesztetek, nem fogtok megbotlani soha. És így dicsőségesen fogtok bemenni a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus örök országába.« ...*

Az apostol joggal beszélhetett Istennek az emberiségre vonatkozó tervéről, mert Krisztus földi szolgálata idején sokat látott és hallott az Isten országához tartozó dolgokról. Emlékeztette a híveket: *»...nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének. Mert amikor az Atya Istentől tisztességet és dicsőséget nyert, és ilyen szöveget intézett hozzá a felséges dicsőség: 'Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm', ezt a mennyből jött szöveget mi hallottuk, mert együtt voltunk vele a szent hegyen«*” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 350-351. o.).